

Arrest

nr. 52 891 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2008 een asielverzoek in. Hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 17 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 45 852 van 30 juni 2010 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 12 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 2 september 2010 een tweede asielerzoek in.

1.6. Op 20 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (H., S. M.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.09.2010 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 16.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 17.03.2010 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 02.07.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 02.09.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten te hebben noch contact te hebben met familie in Afghanistan. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat er al 40 jaar oorlog heerst in Afghanistan. Overwegende dat betrokkene verklaart een fax te verwachten aangaande een bomaanslag. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene met dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart ziek te zijn en al 36 dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. De vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 5.1 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,

en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"(...) De bestreden beslissing overweegt dat "bet(ri)okkene verklaart dat er (...) oorlog heerst in Afghanistan.". Verzoekende partij komt uit een land dat in een internationaal en intern gewapend conflict verkeerd. Dit wordt ontegensprekelijk bevestigd door de verschillende mediabronnen zoals onder andere dagelijks blijkt uit verschillende krantenartikelen, en het UNHCR in haar documenten onder andere UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers (from) Afghanistan (juli 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a6477ef2.html>) en Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection (6 oktober 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/48ea34872.html>). De situatie is kennelijk uitzichtloos. Het Commissariaat heeft reeds in het verleden beslist dat het interne gewapende conflict in het land van herkomst van verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

De overweging van verwerende partij dat zij "met dergelijke verklaringen niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen" is in de context van een intern gewapend conflict niet relevant.

Het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: - opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; (...)" (...). Elke terugkeer stelt verzoekende partij bloot aan het besproken oorlogsgeweld dat onmiskenbaar zoals het UNHCR toegeeft ernstig en reëel is.

Het voormelde risico is voldoende reëel en ernstig om heden de erkenning van vluchteling minstens de subsidiaire bescherming te kunnen inroepen.

Artikel 5, 1 van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 luidt: "Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de verzoeker het land van herkomst heeft verlaten.". In casu beroept verzoekende partij zich op het actueel oorlogsgeweld (intern gewapend conflict) in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 en CGVS, ibidem, p. 4; ICRC, "Our world: views from the field. Summary report: Afghanistan, Colombia, Democratic Republic of Congo, Georgia, Haiti, Lebanon, Liberia and the Philippines", juni 2009, p. 13). Dit is een kennelijk nieuw element waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden of minstens met overschrijding van zijn bevoegdheid (i.e. beoordeling ten gronde die enkel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen exclusief toekomst) heeft afgewezen. (...)"

3.2. Verweerder stelt dienaangaande het volgende:

"(...) De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

"Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese

Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 23.332):

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van een tweede of latere asielaanvraag niet bevoegd is om aan verzoeker de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming toe te kennen.

De vermeende schending van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 kan aldus evenmin dienstig worden aangevoerd:

“De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin zij ze naar voor had kunnen brengen, zodat de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) niet dienstig kan worden aangevoerd.

(...)

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.” (R.v.V. nr. 27.410 van 15 mei 2009).

De bevoegdheid van de gemachtigde in het kader van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 beperkt zich tot de vaststelling of nieuwe gegevens zijn aangebracht of niet; in bevestigend geval wordt de asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen die een inhoudelijk onderzoek zal doen, in ontkennend geval wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij opmerkt dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het arrest van het Hof van Justitie van 17.02.2009, en poogt hieruit af te leiden dat ‘elke terugkeer naar Afghanistan hem bloot stelt aan het besproken oorlogsgeweld in Afghanistan’.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker zich t.a.v. de gemachtigde niet heeft beroepen op dit arrest, zodat de gemachtigde er geen rekening mee kon houden bij het nemen van zijn beslissing, en er ook niet op hoefde te motiveren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich heeft beperkt tot de bewering dat ‘het probleem in Afghanistan is reeds bekend. Er is daar al meer dan 40 jaar oorlog’, waarbij hij tevens beweerde aldaar niemand meer te hebben die voor hem kon zorgen, alsook dat zijn voogd een fax heeft gestuurd.

Verzoeker kan op heden dan ook niet dienstig naar het arrest van 19.02.2009 van het hof van Justitie verwijzen.

Het voorgaande temeer, zoals hierboven reeds uiteengezet, nu verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat art. 15 van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gangzijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging, in welke bescherming o.m. artikel 3 EVRM voorziet.

Verzoeker toont geenszins aan dat er in casu sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat bij terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar verzoeker een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging, in welke bescherming o.m. artikel 3 EVRM voorziet.

De verweerster verwijst dienomtrent tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30.06.2010 betreffende verzoeker, waarbij uitdrukkelijk verwezen is naar rapporten van het UNHCR waarin “de toestand in de provincie Qarabagh niet als onveilig werd beschouwd”, en werd

besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet”.

Tot slot verwijst de verwerende partij nog naar het arrest dd. 26.03.2010 van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin duidelijk wordt aangegeven dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om het risico op een schending van art. 3 EVRM aannemelijk te maken:

“(…) Voormeld vermoeden is weerlegbaar, Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM Y v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoekende partij zich op rapporten en rechtspraak.

Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland. (...)”

(RvV nr. 40963 dd. 26.03.2010, www.rvv-cce.be; zie ook: arresten nrs. 40964 en 40965 dd. 26.03.2010, www.rvv-cce.be)

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

(...)”

3.3. Verzoeker merkt in zijn repliekmemorie nog het volgende op:

“Verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op omdat zij meent dat verzoekende partij niet aangeeft dat voormelde Richtlijn 2003/83/EG van de Raad van 29 april 2004 niet of foutief zou zijn omgezet in nationaal recht. De vergelijking van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 en artikel 5 van voormelde Richtlijn 2003/83/EG van de Raad van 29 april 2004 leert dat de nationale wetgeving dat de tekst: “Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de verzoeker het land van herkomst heeft verlaten.” (art. 5, 1 van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) niet in het Belgisch nationale recht werd omgezet. Dit werd door verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven. Het verweer van verwerende partij kan niet overtuigen. Het middel van verzoekende partij is pertinent.

Verzoekende partij heeft uitdrukkelijk aangegeven dat zij zich op een gewijzigde (verergerde) toestand in Afghanistan beroept om haar asielaanvraag te motiveren. Verzoekende partij komt uit Qarabach in Ghazni. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen heeft in haar recent rapport van september 2010 dat naar aanleiding van de nieuwe (verslechterde) toestand in Afghanistan werd opgesteld bepaalt dat heel de provincie Ghazni in aanmerking komt om de subsidiaire bescherming te verlenen (zie stuk nr 2). Dit is een nieuw gegeven en verzoekende partij heeft er zich pertinent op beroepen. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. (...)"

3.4. De Raad benadrukt dat artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt dat de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 september 2010 een tweede asielverzoek indiende. Verzoeker gaf, zoals verweerder in de bestreden beslissing correct aangeeft, tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn tweede asielverzoek aan geen nieuwe documenten te kunnen voorleggen en geen contact meer te hebben met familie in Afghanistan. Verzoeker verklaarde verder dat er al veertig jaar oorlog gevoerd wordt in Afghanistan.

Verzoeker betwist in wezen niet dat zijn verklaring dat er al veertig jaar oorlog gevoerd wordt in Afghanistan niet kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Inzake de rapporten waarnaar verzoeker thans verwijst en de nota van de Commissaris-generaal kan verder slechts worden vastgesteld dat verzoeker deze stukken niet heeft aangebracht als nieuwe gegevens ter ondersteuning van zijn tweede asielverzoek, zodat verweerder met deze documenten geen rekening kon houden.

De Raad wijst er verder op dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voorzien in welke omstandigheden aan een vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dat artikel 5.1 van de richtlijn 2004/83/EG – daargelaten de vraag of verzoeker deze bepaling rechtstreeks kan inroepen voor de Raad – bepaalt dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade gegrond kan zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de vreemdeling zijn land van herkomst heeft verlaten. In voorliggende zaak hebben de bevoegde asielinstanties reeds geoordeeld dat verzoeker niet voor een beschermingsstatuut in aanmerking komt. Verweerder neemt door, in het kader van een herhaald asielverzoek, vast te stellen dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangebracht, ook geen standpunt in over de toepasselijkheid van voormelde wetsbepalingen en over het al dan niet toekennen van een beschermingsstatuut aan verzoeker. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook niet aan dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of artikel 5.1 van de richtlijn 2004/83/EG geschonden zijn.

Verzoeker toont met zijn betoog verder evenmin aan dat verweerder de aan hem in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden en is overgegaan tot een beoordeling van het asielverzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK